

Vertrouwen in de kracht van kinderen

Dr. J.H. (Coby) de Graaf |
mede-oprichtster van het Centre for Children's Rights (CCRA)

Het Centre for Children's Rights in Amsterdam (CCRA)

Op papier is zij sinds november 2013 met emeritaat, maar dat zou je niet zeggen als je naar haar overvolle agenda kijkt. Mevrouw dr. J.H. (Coby) de Graaf, tot voor kort hoofddocente familie- en jeugdrecht aan de Universiteit van Amsterdam en mede-oprichtster van het Centre for Children's Rights (CCRA), blijft haar ruime ervaring als onderzoeker, docent en *child advocate*, en haar indrukwekkende kennis van het jeugd- en familierecht, onverminderd inzetten.

Niet alleen is zij nog steeds de drijvende kracht en coördinator van het CCRA, zij is ook gastdocent familie- en jeugdrecht zowel aan de Universiteit van Amsterdam als sinds kort aan de Universiteit Leiden, Raadsheer plaatsvervanger bij het Amsterdamse Hof, zij is redactielid van de tijdschriften *Jurispudentie Personen- en Familierecht* en van *Jeugdrecht in de Praktijk*, en zij schrijft al 25 jaar het vaste katern over het familie- en jeugdrecht in *Ars Aequi*. Daarnaast is zij sinds kort voorzitter van de Vereniging voor Familie- en Jeugdrecht. Het onderzoek naar de toepassing van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind in de Nederlandse rechtspraak en de gelijknamige publicatie waarvoor zij de inleiding en de slotbeshouwing voor haar rekening nam, werden

begin 2015 afgerond. Wij zochten haar op en vroegen haar onder meer hoe zij tegen de ontwikkelingen in het jeugdrecht door de tijd heen aankijkt.

Om met die laatste vraag maar meteen te beginnen: 'Inspiratiebron voor mij bij de uitoefening van mijn vak is steeds geweest: het vertrouwen in de kracht en de vermogens van kinderen. Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) – dat vrijwel meteen nadat ik dienst trad van de UvA in 1989 tot stand kwam – is daarbij steeds een belangrijke leidend geweest. Mede onder invloed daarvan kan worden gezegd dat wel degelijk van een positieve ontwikkeling kan worden gesproken. Er is meer aandacht gekomen voor de rechten van kinderen, zowel in de

wetgeving als in de rechtspraak. Het CCRA heeft daarbij zeker een functie kunnen vervullen.'

Het Centre for Children's Rights

Het CCRA is begonnen als een spin-off van het destijds bestaande Erasmus uitwisselingsprogramma onder leiding van prof. Eugene Vertellen van de Universiteit Gent. Van de deelnemende universiteiten werd verwacht dat zij ieder op hun beurt de organisatie van het programma bestaande uit een vijfdaags seminar en een afsluitende presentatie – in ons geval in de Engelse kerk op het Begijnhof – voor hun rekening namen. Het thema van het Amsterdamse seminar was "The right of the child to privacy". Bij die gelegenheid is toen het interdisciplinaire keuzevak

Uit mijn opvoeding kreeg ik het fundament, en al jong het vertrouwen mee, om verder te kunnen groeien.

“Rechten van het Kind” geïntroduceerd, dat later de *core course* is geworden van de interdisciplinaire minor Rechten van het Kind.”

‘Het CCRA moest een academisch platform worden waar professionals van allerlei organisaties, overheden en wetenschappelijke disciplines hun kennis en expertise op het gebied van de positie van het kind in onze maatschappij konden uitwisselen en hun activiteiten op elkaar konden afstemmen. Daarbij wilden we nadrukkelijk een wisselwerking tussen theorie en praktijk bevorderen, zodat iedereen van elkaar kan leren en ideeën kan uitwisselen. Dat is ook precies zo uitgepakt. Het CCRA beschikt over een groot netwerk van experts uit binnen- en buitenland die regelmatig als sprekers optreden bij de seminars, cursussen, lezingen en congressen. Mooi vind ik dat een deel van dat netwerk inmiddels ook bestaat uit voorafgaande studenten van mij. Sommigen van hen hebben onderling ook weer een netwerk opgebouwd, waarbij het CCRA dan vaak de plek is waar iedereen weer bijkomt. Ik blijf het geweldig vinden hoe dat uitgepakt heeft. Ik had het in 2008 niet beter kunnen wensen.’

Een voorbeeld is de lezingencyclus die in het najaar weer van start gaat en waarvan de voorbereidingen in volle gang zijn bij het CCRA. De Graaf: ‘Dit jaar werken we samen met het RINO, het opleidings-

nascholingsinstituut voor de GGZ. Tien avonden lang komen sprekers- duo’s lezingen geven. De ene spreker is dan steeds een jurist, de andere een GGZ-expert. Onderwerpen die worden behandeld zijn bijvoorbeeld het kind in het gezondheidsrecht en wilsbekwaamheid, vrijheid van godsdienst en de rechten van het kind en de hechting van het kind en de gevolgen van de vechtscheiding.’ Dankzij dat netwerk is het nooit een probleem om sprekers te vinden, volgens De Graaf: ‘Ook dit jaar weer gereageerd op een na de ander enthousiast op verzoeken om te komen spreken.’

Het CCRA legt zich ook toe op onderzoek. De Graaf: ‘Het meest recente onderzoek is in opdracht van het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Sport verricht naar de toepassing van het IVRK in de Nederlandse rechtspraak. Begin dit jaar hebben we de gelijknamige publicatie aangeboden aan staatssecretaris Martin van Rijn. Voor het onderzoek hebben we de doorwerking van het IVRK in de Nederlandse rechtspraak onderzocht. Eerder hebben we hetzelfde onderzoek gedaan, maar dan van 2002 tot en met 2011.’

‘Het Verdrag heeft gaandeweg steeds meer aandacht gekregen, vooral in het familie- en vreemdelingenrecht. Bij het familerecht valt bijvoorbeeld te denken aan het stellen van een tervorming aan de uithuisplaatsing van een kind in het kader van een ondertoe-

zichtstelling. Mede onder invloed van rechterlijke uitspraken wordt daarvoor nu een termijn van twee jaar aangehouden. Deze termijn is nu ook in de nieuwe wet – herziening van de kindbeschermingsmaatregelen – opgenomen. Er wordt daarbij van uitgegaan dat het voor het kind belangrijk is dat het op zekere termijn, de toegesloten aandacht voor het hoorrecht van het kind in meest ruime zin. Zo is zowel bij het doorouders verplicht op te stellen onderschapsplan als bij beslissingen in het kader van een kindbeschermingsmaatregel het betrekken daarbij van minderjarigen nu ook een wettelijk vereiste. Het onderzoek en de publicatie geven een beeld van de interpretatie van de bepalingen in het IVRK, dat in 1995 van kracht werd in Nederland. Ik hoor dat de beide boeken in de praktijk vaak gebruikt wordt door juristen en rechters. De uitkomsten van het onderzoek bieden duidelijkheid over de uitleg van de bepalingen van het verdrag en howvast bij een principiële beslissing.’

De Graaf is in 2014 door het kindercollectief voorgedragen als één van de kandidaten voor het VN-Comité inzake de Rechten van het Kind. Daaruit kan worden afgeleid dat de onderzoeken van het CCRA internationaal aanzien hebben. Zij heeft velen die zijn afgestudeerd aan de

Universiteit van Amsterdam geïnspireerd om voor het jeugdrecht te kiezen en daar hun specialisme van te maken. Om een indruk te krijgen van hun motivatie is en de invloed daarvan in hun huidige werkzaamheden stelden we een aantal vragen aan mr. Manuela Limbeck, docente jeugdrecht aan de Universiteit Leiden, en dr. Dana Baldinger, rechter jeugdrecht bij de Rechterbank Amsterdam. U leest hier meer over na dit artikel.

Wat Coby de Graaf tot slot graag wil toevoegen dat zij van huis uit sterk is geïnspireerd tot haar visie op kinderrechten. ‘Uit mijn opvoeding kreeg ik het fundament, en al jong het vertrouwen mee, om verder te kunnen groeien. Het is dat vertrouwen dat leidend is geweest, niet alleen in mijn visie op kinderrechten maar ook in mijn relatie met anderen, studenten, medewerkers en anderen van buiten, van wie ik ook op mijn beurt ook weer veel vertrouwen heb ontvangen. ■

Estel Hofjman en Livia Schepkerötter

Het Centre for Children's Rights werd in 2008 op initiatief van dr. Coby de Graaf onder de aegis van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Universiteit van Amsterdam (UvA) opgericht. Aanleiding was de sterk toegenomen belangstelling van onderzoekers en studenten voor de rechten van het kind. De doelstelling van het CCRA is de verwerving en versterking, overdracht en bundeling van kennis met betrekking tot de rechten van minderjarigen. De drie pijlers van waaruit het CCRA opereert zijn: onderwijs, interdisciplinair kenniscentrum en onderzoek. Vanuit het CCRA werd in het kader van het onderwijs aan studenten tot voor kort de interdisciplinaire minor ‘Rechten van het kind’ aangeboden. De platformfunctie van het centrum – de tweede pool – komt met name tot uitdrukking in de organisatie, vaak in samenwerking met het Eggens Instituut, van seminars en congressen. Zo is er op 12 juni 2015 opnieuw het jaarlijkse seminar, dit keer met als thema ‘De toepassing van het Internationale Verdrag van de Rechten van het Kind in de Nederlandse rechtspraak’. Jaarlijks ook is er de lezingencyclus De Rechten van het Kind waarbij gedurende tien avonden aan de hand van een thema lezingen plaatsvinden door sprekers uit de wetenschap, de juridische praktijk en andere experts op het gebied van minderjarigen. Ook was het CCRA verantwoordelijk voor de postacademische opleiding ‘De praktische jeugdrechtsadvocaat’. De derde pool is het verrichten van onderzoek. Zo doet het CCRA bijvoorbeeld onderzoek in opdracht van het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid naar de toepassing van het IVRK in de Nederlandse rechtspraak.

Op 12 juni 2015 organiseert het CCRA het seminar ‘De toepassing van het IVRK in de Nederlandse rechtspraak, deel II’. Zie voor meer informatie de website van het CCRA. Vanaf donderdag 6 oktober 2015 gaat de jaarlijkse lezingencyclus van het CCRA van start. Zie voor meer informatie daarover te zijner tijd de website van het Eggens Instituut (www.eggens.uva.nl).

Mr. M.M.C. (Manuela) Limbeek startte in 2003 met de bachelor rechtsgeleerdheid aan de UvA. Zij koos voor die opleiding omdat ze kinderrechter wilde worden. Manuela: 'Ik had op de basisschool vriendjes die veel kattenkwaad uithaalden. Later hoorde ik dat een van die jongens in een jeugdinstelling terecht is gekomen. Ik maakte me daar zorgen over en was erdoor gefascineerd. Hoe heeft het zo ver kunnen komen? En wat zou ik doen als ik de kinderrechter was geweest?'

Ambitie kinderrechter

Hoewel ze tijdens haar opleiding niet meteen met het kinderrecht in aanraking kwam, zocht ze wel elke keer in de vakken die ze vanaf het eerste jaar onderwezen kreeg. Vooral wat ze dacht nodig te hebben om kinderrechter te worden. Manuela: 'Ik was bijvoorbeeld heel betrokken bij het vak conflictbeslechting van Joep van der Vliet. En ik vond het ook belangrijk om het vak beroepsethiek te volgen omdat daar ook de vraag gesteld wordt welke verantwoordelijkheden je hebt als rechter en welke beroeps-ethiek daarbij komt kijken. Ook criminologische studeren aan de Freie Universitat Berlin vond ik functioneel voor mijn wens om kinderrechter te worden. Uiteindelijk werd mij in mijn masterjaar, bij het vak oefenrechtbank, zelfs verteld dat ik teveel als een rechter dacht en te weinig als een advocaat. Ik vind het afwegen van belangen duidelijk interessan-'

Koersverandering

Meer en na haar studie de opleiding tot rechter volgen lukte niet. Manuela: 'Net toen ik afstudeerde was er een stop van een jaar. En net in die tijd werd ook ingevoerd

dat je drie jaar werkervaring moest hebben voordat je werd toegelaten tot de opleiding voor de rechterlijke macht. Ik had wel een aantal jaren werkervaring, onder andere als projectleider bij de kinderrechtswinkel, maar dat was voordat ik mijn masterscriptie had afgerond en dat telde niet als werkervaring na de studie. Mevrouw De Graaf vroeg mij toen om een jurisprudentieonderzoek te doen naar de toepassing van het VN-Kinderrechtenverdrag. Dat leek me ontzettend leuk en zij vertelde mij ook dat de kans groter was, wanneer ik in het kinderrechtenhoek bleef werken, dat er dan uit die hoek een baan langs zou komen. En daar heeft zij ook gelijk in gekregen, want voordat mijn onderzoek was afgerond kwam de vacature voor docent jeugdrecht in Leiden voorbij.'

Omdat Manuela enthousiast het vak jeugdrecht volgde en naar alle lezingen ging die De Graaf organiseerde, vroeg mevrouw De Graaf haar om student-assistent te worden bij het Centre for Children's Rights Amsterdam (CCRA). Daar heeft Manuela uiteindelijk twee en een half jaar gewerkt, eerst als student-assistent en later als onder-

Als ik kinderrechter zou zijn dan zou ik bovenal de kwaliteit van de uitspraken willen kunnen garanderen.

als mijn kompas

zoeksleider van het jurisprudentieonderzoek naar de toepassing van kinderrechten. 'Als student-assistent had ik in mijn portefeuille het CCRA. Dat hield in dat ik allerlei dingen op organisatorisch vlak deed zoals het implamen van de bestuursvergadering, notuleren, het schrijven van een jaarverslag, maar ook het organiseren van studiebijeenkomsten en congressen en alles wat daarbij komt kijken. Mevrouw De Graaf is voor mijn gevoel echt een docent die het beste uit je haalt. Ik waardeerde het heel erg dat ze persoonlijk contact met je had, ook toen ik nog student was, en je heel duidelijk vertelde wat je goed deed. Maar ook als je iets verkeerd deed gaf ze daar eertlijk haar mening over. Dat vond ik eerst wat lastig, maar door personen zoals zij groei je juist verder.'

Het plan om jeugdrecht te worden is zeker nog niet van de baan. Maar Manuela wil nu toch nog even wachten. Dat heeft niets te maken met het idee dat ze nog niet rijp zou zijn om rechter te worden, maar zij denkt dat het nu het goede moment is om na te denken over promoveren. Zij vraagt zich bij het lezen van uitspraken steeds af hoe zij het zou doen: 'Als ik kinderrechter zou zijn dan zou ik

bovenal de kwaliteit van de uitspraken willen kunnen garanderen. Ingridrijpende beslissingen over het al dan niet uit huis plaatsen van een kind moeten goed en duidelijk worden gemotiveerd.' 'Nu blijft Manuela eerst werken als docent jeugdrecht. Ze denkt na over promoveren op de proccespositie van mind-of-arigen in het civiele recht, zeker zal dan het onderwerp van de bijzondere curator meespelen. Dat is een rechtsfiguur die de belangen van kinderen behartigt op het moment dat ouders dat zelf niet willen of kunnen.

Hoewel Manuela haar draai zeker gevonden heeft in Leiden is ze het niet eens met de werkervaring die je zou moeten opdoen voordat je op een opleidingsplaats voor de rechterlijke macht kunt solliciteren. 'Ze hadden aan mij een heel gemotiveerde kandidaat gehad. Een groot aantal gemotiveerde kandidaten maak je natuurlijk kwijt op het moment dat zij een andere leuke baan hebben gevonden. Terugkijkend werkt de ambitie van kinderrechter volgens Limbeek als een soort kompas. 'Het dient ter bepaling van de richting waarnaartoe ik mij beweeg.' ■

Kinderrechter bij de Rechtbank Amsterdam

Dana Baldinger

Na mijn bezoek aan voormalig UvA-hoofddocent Familie- en Jeugdrecht dr. J.H. (Coby) de Graaf is het tijd voor een aantal vragen aan dr. mr. H.J.M. (Dana) Baldinger. Tijdens haar studie rechten aan de Universiteit van Amsterdam volgde zij het vak jeugdrecht bij De Graaf. Mede door het onderwijs van De Graaf, levendig en met veel voorbeelden uit de praktijk, heeft zij het jeugdrecht altijd interessant gevonden. De doelgroep sprak haar ook erg aan.

Dana Baldinger ging mee op een studentenexcursie naar Gerona onder leiding van De Graaf. Daar werden presentaties gegeven. In de afsluiting van de lessen stelde De Graaf altijd een vraag over de leerstof. Over deze vraag gingen de studenten dan nadenken en de leerstof toepassen bij het zoeken naar de juiste antwoorden. Op de volgende les kwam De Graaf op deze vraag terug en vroeg zij naar de mogelijke antwoorden.

Het onderwijs van De Graaf had ook een bindende factor: er ontstond contact tussen de studenten en er werd veel gediscussieerd. Er werd ook met een groep studenten bezoeken aan verschillende instanties gebracht, bijvoorbeeld aan het Forensisch Centrum Teylingereind, een justitiële jeugdinstelling. Ook werd er een bezoek gebracht aan jeugdrechtzittingen bij de rechtbank. De theorie werd door de praktijk duidelijker en toegankelijker. De discussie zorgde voor verschillende invalshoeken vanuit het rechtsgebied. Baldinger vond het wetenschappelijk werken van De Graaf in haar lessen erg motiverend. Zij schreef haar scriptie bij De Graaf en prof. Guy Goodwin Gill. (Gill was professor asielrecht aan de UvA en is nu professor of International Refugee Law aan Oxford University.) De scriptie gaat over twee rechtsgebieden: het asielrecht en het jeugdrecht.

Kinderrechter

Baldinger is nu kinderrechter bij de sector jeugdrecht bij de Rechtbank Amsterdam. Na haar afstuderen aan de UvA is zij begonnen als griffier bij de vreemdelingenkamer van de Rechtbank Haarlem. Begin 2006 is zij aan de RAIO-opleiding begonnen. Dit is een brede opleiding tot rechter waarbij rechters in opleiding bij alle sectoren van de rechtbank stage lopen en tegelijkertijd scholing volgen. Daarnaast is Baldinger bij de Rechtbank Amsterdam gaan werken (sector Bestuursrecht). Als bestuursrechter kreeg zij verschillende zaken in behandeling. Haar interesse is het vreemdelingenrecht, vooral het internationaal asielrecht. Zij werd toen rechter asielrecht/vreemdelingenrecht bij de Rechtbank Amsterdam. Doordat er een tekort aan bestuursrechters ontstond in Den Bosch is zij voor een jaar gedetacheerd. Bij de Rechtbank Amsterdam werd zij daarna weer rechter in de sector asielrecht/vreemdelingenrecht. Ondertussen was zij al druk bezig om te promoveren. Er waren enkele vraagstukken in het internationaal asielrecht/vreemdelingenrecht waar zij en collega's op stuitten en daar graag onderzoek naar wilden doen. Dit promotieonderzoek heeft zij voltooid aan de Radboud Universiteit Nijmegen; haar promotie vond op 16 april 2013 plaats. Daarna

is zij een tijdje strafrechter voor volwassenen geweest. Dit soort rechtszaken worden behandeld met een meervoudige kamer en dat vergt erg veel van de rechters.

Maar het jeugdrecht heeft ook altijd haar interesse gehad, mede door de het onderwijs van De Graaf. Toen er een plaats vrijkwam bij de Rechtbank Amsterdam is zij in augustus 2013 kinderrechter geworden. In 2014 bestond het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind 25 jaar. De rechtbank heeft daaraan aandacht besteed door een conferentie te organiseren. Er is ook door het opleidingsinstituut voor rechtspraak – Stichting Studie Rechtspleging (SSR) – een actualiteitencursus gegeven over het internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVKR). Zo blijven de rechters op de hoogte van veranderingen in de wetgeving. In de motivering van genomen beslissingen wordt vaak verwezen naar bepalingen van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Deze motivering is zorgvuldig en nauwkeurig opgebouwd.

Baldinger is voorzitter van een werkgroep binnen de sector jeugdrecht van de Rechtbank Amsterdam. Deze werkgroep zet zich in voor een beter motivering van de genomen beslissingen. 'Het is nog te vroeg om een beeld te krijgen van veranderingen in het jeugdrecht' zegt Baldinger. 'In de praktijk wordt in de beslissingen uitgegaan van het overgangsrecht. Of het aantal rechtszaken in de toekomst zal toenemen hangt ook af van de ontwikkelingen in de praktijk.' ■

Estel Hofman

alumni aan het woord

Ten behoeve van de rubriek 'Alumni aan het woord' zit deze keer Alanya Cuvulay (1989) tegenover mij.

Alanya studeerde in 2014 af en startte begin dit jaar met haar eerste baan. Voordat we daarover spreken wil ik eerst weten hoe ze tot haar studiekeuze kwam en hoe de studie is verlopen.

De keuze

Alanya is opgegroeid in een omgeving waar veel gesproken werd over strafrecht en criminaliteit; ze hoorde hier ook spannende verhalen over. Haar vader werkt bij de Raad voor de Kinderbescherming. Haar moeder studeerde psychologie en is onderwijsmanager. En Alanya houdt van

krimi's en detectives. Zij twijfelde geen moment: ze koos voor de rechtenstude, met een voorkeur voor strafrecht. Haar keuze werd versterkt nadat ze op een open dag van de universiteit een dag met een rechtenstudent mocht meelopen. Omdat haar vader een pedagogische en haar moeder een psychologische achtergrond

hebben – en zij ook in deze vakgebieden geïnteresseerd is – heeft Alanya daar nog wel met een schuin oog naar gekeken. Maar dat belette haar niet om bij haar eerste keuze te blijven.

Dat het de UvA zou worden daar was geen twijfel over. Haar oudoom W.E. Haak, voormalig president van de Hoge Raad, had ook aan de UvA gestudeerd.

De studie

De belangrijkste en meest interessante studieperiode was voor Alanya de periode na de bachelor waarin ze twee masters volgde. Deze fase kwam tegemoet aan haar belangstelling en behoefte om haar kennis te verbreden. Tijdens de minor jeugdcriminaliteit van een half jaar kwam ze in aanraking met het juridisch jeugdbeleid en de pedagogiek. Ze vond het interessant om over de achtergronden van crimineel gedrag en bestraffing te leren. Tijdens de bachelorfase was het strafrecht summer aan de orde gekomen, maar met haar masters strafrecht was ze eindelijk daar waarvoor ze eigenlijk de studie was begonnen. Het hoogtepunt vond zij het optreden als officier van justitie in de oefenrechtbank. Ze moest zich in een genomineerde strafzaak verdedpen en het requisitorie schrijven. De oefening duurde een dag en werd begeleid door professionals die toelichtingen kwamen geven. Voor het eerst tijdens de gehele studie kreeg ze een reëel dossier onder ogen.

De echte uitdaging en vertleping heeft ze volgens haar ontleend aan de tweede masters internationaal publiekrecht. Hierin maakte ze o.a. kennis met *international criminal law*, tribunalen, mensenrechten en genocide. Ze maakte kennis met positieve docenten en studenten van over de hele wereld. Het viel haar op dat deze studenten serieuzer met hun studie bezig waren dan Nederlandse studenten.

De nevenactiviteiten

Alanya vindt dat ik ook aandacht moet besteden aan haar nevenactivi-

teiten. Daar heeft ze gelijk in omdat dit elementen zijn waarin ze ook haar belangstelling, capaciteiten en behoefte aan verbreding in kwijt kan. Halverwege haar studie is zij als administratief medewerker begonnen op een empersoos advocatenkantoor dat letselschade zaken behandelt. Door de platte organisatie en haar capaciteiten kon ze al snel zelfstandig werkzaam zijn. Ze heeft van dichtbij de bedrijfsvoering kunnen meemaken en kennis kunnen nemen van meerdere zaken die met het strafrecht te maken hebben.

Ze houdt ook van organiseren en die capaciteit heeft ze o.a. ingezet voor de universiteit door deel uit te maken van de commissie Intreeweek. In het betreffende jaar moesten voor ongeveer 2500 nieuw aankomende studenten door de gehele stad activiteiten worden georganiseerd. Sponsors moesten worden gezocht en budgetten beheerd. Alanya verraste mij met het voorbeeld van een quiz in het Amsterdamse Bos voor de nieuwkomers waarbij drie kamers te vergeven waren die door een woningbouwvereniging waren gesponsord. Hoewel Amsterdam haar niet vreemd is – ze woont in Diemen – is ze hierdoor de stad toch anders gaan zien en heeft ze nieuwe mensen ontmoet.

Weer dichterbij haar studie was haar deelname als *secretary* van de *board of directors* van de United Nations International Student Conference of Amsterdam (UNISCA). Tijdens deze conferentie werden door ongeveer 100 studenten uit verschillende landen de United Nations nagespeeld. Als *secretary* was haar belangrijkste taak om het inschrijvingsproces van de deelnemers in goed banen te leiden. Ze vond het vooral een uitdaging om in samenwerking met de UvA de inschrijvingen van de deelnemers op tijd vond te krijgen.

De eerste baan

Na een sollicitatieprocedure werd Alanya aangenomen als juridisch medewerker voor de juridische dienst bij Slachtoffer Hulp Nederland (SHN), een organisatie die sinds 1984

bestaat en die slachtoffers van misdrijven, verkeersongelukken en calamiteiten praktisch, emotioneel en juridisch bijstaat. Alanya werkt deels bij Zorgvuldig Snel Maatwerk (ZSM) dat in 2012 door het Openbaar Ministerie is ontwikkeld. Slachtofferhulp werkt hier samen met de ketenpartners het Openbaar Ministerie, de politie, Reclussiering en Raad voor de Kinderbescherming. ZSM is een werkwijze om het proces van beoordelen, straffen en uitvoeren in elkaar te schuiven. Bij ZSM informeert Alanya de Officier van Justitie over de wensen van het slachtoffer en of deze schade wil verhalen. Hierdoor kan de Ovj deze informatie meemenen in zijn/haar beslissing. In haar telefonische contact met de slachtoffers geeft ze voornamelijk juridische ondersteuning zoals bij voeging van de slachtoffers in het strafproces. Bij haar andere werkzaamheden voor SHN heeft ze persoonlijk contact met de slachtoffers, wa haar met hun emotionaaliteit confronteert. Contact met slachtoffers heeft haar blik op het strafrecht verruimd omdat tijdens de studie het strafrecht louter vanuit de verdachte werd benaderd. De ervaringen in deze baan versterken bij haar de wens om uiteindelijk bij het OM te werken.

De terugblik

Op de vraag hoe ze terugkijkt op haar studie is ze heel duidelijk. Alanya vindt dat er te weinig aandacht voor de praktijk is. Workshopachtige werkgroepen zouden haar voorkeur hebben gehad. Ze vindt ook dat ze te weinig ervaring met het schrijven van essays en presenteren heeft kunnen opdoen. Ze is lid van de alumnivereniging vanwege het netwerk en de betrokkenheid bij de universiteit. De recent gestarte alumni-lezingen op de derde donderdag van de maand beoordeelt ze positief. ■

Agnes Evers